

Sygnatura akt VI GC 375/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2021r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu, VI Wydział Gospodarczy w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia Łukasz Kozakiewicz

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2021r. na posiedzeniu niejawnym sprawy

z powództwa **J. J.**

przeciwko **D. G.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego D. G. na rzecz powoda J. J. kwotę 6.097,49 zł (sześć tysięcy dziewięćdziesiąt siedem złotych 49/100) wraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 stycznia 2020r.,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.217,- zł (dwa tysiące dwieście siedemnaście złotych 00/100) tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 1.800,- zł (jeden tysiąc osiemset złotych 00/100) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

/SSR Łukasz Kozakiewicz/

UZASADNIENIE

Powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 6.097,49 wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 stycznia 2020r. oraz kwoty 298,10 zł tytułem rekompensaty kosztów odzyskiwania należności i kosztami procesu. W uzasadnieniu podał, że zawarł z pozwanym umowę przewozu, którą wykonał a za którą nie otrzymał należnego wynagrodzenia, także mimo wezwania do zapłaty.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 29 lipca 2020r. sygn. akt VI GNc 475/20 nakazano pozwanemu aby zapłaciła na rzecz powoda kwotę 6.097,49 zł wraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 stycznia 2020r. oraz kwotę 298,10 zł tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności, o której mowa w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (t.j. Dz.U. z 2019r., poz. 118) oraz kwotę 1.617,- zł tytułem kosztów procesu.

W sprzeciwie od tego nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. Przyznając fakt zawarcia umowy przewozu, zarzucił że roszczenie nie zostało wykazane a nadto jest przedwczesne wobec braku uprzedniego wezwania go do zapłaty.

Sąd ustalił.

W dniu 25 listopada 2019r. strony zawarły umowę przewozu towaru na trasie M. – P. (Niemcy) za wynagrodzeniem w wysokości 1.150,- EUR netto, płatnym w terminie 45 dni.

Dowód: zlecenie przewozu Nr (...) – k. 9 – 10.

Powód wykonał przewóz odbierając towar w M. i dostarczając go do P. w dniu 27 listopada 2019r.

Dowód: list przewozowy CMR – k. 11.

Tytułem przewoźnego powód obciążył pozwaną kwotą 1.150,- EUR netto, wystawiając fakturę VAT na kwotę 6.097,49 zł brutto z terminem zapłaty w dniu 19 stycznia 2020r. (45 dni)

Dowód: faktura VAT Nr (...) – k. 8.

Pismami z dnia 1 czerwca 2020r. powód wyzwał pozwaną do zapłaty kwoty 6.097,49 zł wraz z odsetkami.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dn. 1.06.2020r. – k. 12.

Sąd zważył.

Z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 148¹ § 1 k.p.c., sprawę rozstrzygnięto na posiedzeniu niejawnym. Należy zaznaczyć, że zawarte w pozwie i sprzeciwie od nakazu zapłaty wnioski o przeprowadzenie rozprawy także pod nieobecność powoda i pozwanego nie są wnioskami o przeprowadzenie rozprawy, o którym stanowi art. 148¹ § 3 k.p.c. (**vide:** wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 8 października 2008r., sygn. akt VI ACa 772/08).

Stan faktyczny sprawy ustalono na podstawie zaoferowanych przez powoda dowodów z dokumentów. Na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 i 5 k.p.c. w zw. z art. 299 k.p.c. pominięto dowód z przesłuchania stron. Powołano go bowiem na okoliczności niesporne a przy tym wykazane już dowodami z dokumentów (treść stosunku zobowiązaniowego i sposób jego wykonania), co zresztą pozostaje w zgodzie z dyspozycją art. 458¹⁰ k.p.c. Nadto przepis art. 299 k.p.c., czyni z przesłuchania stron dowód o charakterze posiłkowym, wobec prymatu dowodów z dokumentów (art. 458¹¹ k.p.c.), co powoduje że może on zostać powołany jedynie w celu uzupełnienia materiału dowodowego a nie jako podstawowe źródło informacji o faktach. Podkreślenia wymaga, że dowody te powołano na okoliczność oświadczeń woli i wiedzy, a powód nie wykazał, że okoliczności tych nie mógł wykazać dowodami z dokumentów.

Zgodnie z art. 774 k.c., przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy. Ponieważ stanowiąca źródło zobowiązania umowa przewidywała wykonanie przewozu na trasie M. (Polska) – P. (Niemcy), z mocy art. 775 k.c., do oceny jej wykonania i wzajemnych roszczeń stron zastosowanie znajdują przepisy Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) z dnia 19 maja 1956r. (dalej: „Konwencja CMR”) – a to z mocy jej art. 1 ust. 1, stanowiącego o jej zastosowaniu do wszelkich umów o zarobkowy przewóz drogowy towarów pojazdami, niezależnie od miejsca zamieszkania i przynależności państwowej stron, jeżeli miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu i miejsca przewidziane dla jej dostawy, stosownie do ich oznaczenia w umowie, znajdują się w dwóch różnych krajach, z których przynajmniej jeden jest krajem umawiającym się.

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty przyznał fakt zawarcia tej umowy. Okoliczność tę ja i warunki umowy przewozu wynikają także z przedstawionych wraz z pozwem dokumentów w postaci zlecenia transportowego oraz listu przewozowego CMR. Zgodnie z art. 4 Konwencji CMR, dowodem zawarcia umowy przewozu jest list przewozowy. Brak, nieprawidłowość lub utrata listu przewozowego nie wpływa na istnienie ani na ważność umowy przewozu, która mimo to podlega przepisom niniejszej Konwencji. Zarzuty pozwanego co do wartości dowodowej tych dokumentów okazały się chybione. Do akt sprawy złożono bowiem poświadczone z zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie radcę prawnego odpisy w/w dokumentów (art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych – t.j.: Dz. U. z 2020r., poz. 75). W połączeniu z treścią art. 129 § 2 k.p.c., czyni to argumentację pozwanego dotyczącą tej kwestii chybioną, zważywszy że oparta była ona jedynie na twierdzeniu, że przedstawione dokumenty nie stanowią oryginałów.

Powód dochodził wynagrodzenia za wykonanie przewozu w ustalonej w umowie wysokości tj. 1.150,- EUR netto (6.097,49 zł brutto). Istnienie tej wierzytelności nie mogło budzić wątpliwości. Wynikała ona bowiem z umowy oraz wystawionej przez powoda faktury VAT. W tym zakresie zarzuty pozwanego co do braku istnienia roszczenia okazały

się nieuprawnione. Po pierwsze pozwany na wstępie uzasadnienia sprzeciwu od nakazu zapłaty przyznał fakt zawarcia umowy, która przewidywała także wysokość przewoźnego i termin zapłaty. Następnie kwestionowanie tej okoliczności należało zatem uznać za nieporozumienie. Nadto, skoro wysokość przewoźnego i termin zapłaty wynikał z umowy to wystawienie faktury VAT i jej doręczenie miało znacznie jedynie z punktu widzenia księgowego i nie wpływało na samo istnienie roszczenia. Czyniło to roszczenie powoda usprawiedliwionym co do zasady i wysokości.

Od zasądzonych kwot przysługiwały powodowi także odsetki ustawowe za opóźnienie zgodnie z art. 481 § 1 i 2 k.c. Odsetki te przysługują powodowi od następnego dnia po terminie zapłaty określonego w umowie i fakturze VAT.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 pkt 2 ust. 1a i ust. 3 ustawy z dnia 8 marca 2013r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (t.j. Dz.U. z 2019r., poz. 118), wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, przysługuje od dłużnika, bez wezwania, rekompensata za koszty odzyskiwania należności, stanowiąca równowartość kwoty 70 euro – gdy wartość świadczenia pieniężnego jest wyższa niż 5.000,- zł, ale niższa niż 50.000,- zł. Równowartość kwoty rekompensaty, jest ustalana przy zastosowaniu średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne. Uprawnienie do rekompensaty, o której mowa w ust. 1, przysługuje od transakcji handlowej, lub od każdej części niezapłaconego jego wynagrodzenia jeśli strony ustaliły zapłatę w częściach. Warunkiem uzyskania prawa do w/w rekompensaty jest faktycznie podjęcie czynności mających na celu odzyskanie należności. Ma ona bowiem służyć pokryciu wynikających z tego wydatków wierzyciela. Nie jest to natomiast rodzaj sankcji za opóźnienie w zapłacie, gdyż temu służą odsetki za opóźnienie nie. W niniejszej sprawie jednak powód podjął działania w celu odzyskania należności, kierując od pozwanego wezwaniem do zapłaty. Tym samym służyło mu prawo przedmiotowej rekompensaty, której wysokość ustalono przy zastosowaniu właściwego kursu euro.

Nieuprawniony okazał się także zarzut pozwanego co do przedwczesności powództwa, z uwagi na brak dopełnienia obowiązku uprzedniego wezwania pozwanego do zapłaty. Z dyspozycji art. 75 ust. 1 Prawa przewozowego wynika bowiem, że znajduje on zastosowanie jedynie w przypadku roszczeń wynikających z tej ustawy. Tymczasem podstawę prawną roszczeń dochodzonych w niniejszej sprawie stanowią rozwiązania przyjęte w Konwencji CMR. Ta zaś nie stawia wymogu poprzedzenia dochodzenia roszczeń na drodze sądowej wezwaniem do zapłaty (**vide**: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2003r., sygn. akt IV CK 264/02).

Dla porządku należy także wskazać, że roszczenie powoda nie uległo przedawnieniu zgodnie z art. 32 ust. 4 Konwencji CMR (**vide**: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22 września 2009r., sygn. akt VI ACa 267/09).

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w pkt. I wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 i art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Powód uległ jedynie w nieznaczącej części swojego żądania co uzasadniało uznać go za wygrywającego spór w całości w związku z czym powodowi przysługiwał zwrot wszystkich poniesionych w sprawie kosztów procesu. Poniesione przez powoda koszty procesu wynosiły łącznie 2.217,- zł i obejmowały: opłatę sądową od pozwu w wysokości 400,- zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 1.800,- zł (§ 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – Dz. U. poz. 1804 z późn. zm.) i koszty opłaty skarbowej uiszczonej od złożonego dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17,- zł.

Z tych przyczyn orzeczono jak w pkt. II wyroku.

/SSR Łukasz Kozakiewicz/

1 art. 148¹ § 1 k.p.c.